

РЕШЕНИЕ

№ 15104

гр. София, 02.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 16.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **7558** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба „Ребел“ ЕООД, чрез адвокат Е. Х., със съдебен адрес - [населено място], [улица] срещу Държавен Фонд „Земеделие“ (ДФЗ).

С разпореждане от 12.08.2024 г. производството по иска е оставено без движение поради констатирани нередовности.

С молба от 03.09.2024 г., адвокат Х. е направила следните уточнения:

1. Твърдените вреди, произтичат и са вследствие на конкретен административен акт, който е бил отменен по съдебен ред. Административният акт е постановен от страна на ДФ „Земеделие“, а именно: АУПДВ № 01-2600/670 от 14.11.2019 година. След неговата отмяна, ищецът е отправил покана до ДФ „Земеделие“ за възстановяване на недължимо платени суми /върнати субсидии/ във връзка с отменения АУПДВ, както и за заплащане на законна лихва върху тези недължимо платени суми /върнати субсидии/. Именно с тяхната стойност е намаляло имуществото на ищеца вследствие изпълнението на незаконосъобразния АУПДВ. Претенцията е допълнена със законна лихва в полза на „Ребел“ ЕООД в размер на 5 886,88 лева. Периодът в рамките, на който са претърпени вредите е от 24.07.2020 година до момента на подаване на настоящата искова претенция - 30.07.2024 година.

2. Настъпилите вреди са преки и се изразяват в парични средства, с които е намаляло имуществото на ищеца във връзка с издадения АУПДВ, който вследствие на съдебния контрол е отменен. Обезщетението, което се претендира във връзка с настъпилите преки вреди е в общ размер на 26 698,21 лева, което представлява върната от „Ребел“ ЕООД сума по субсидия във

връзка с издадения АУПДВ. Тази сума до момента на подаване на исковата молба не е възстановена от страна на ДФ „Земеделие“ и се претендира като обезщетение за вреди по настоящия иск. Тя съставлява сума в размер на 19 325.58 лева /главница по отм. АУПДВ/, наред със заплатената от „Ребел“ ЕООД законна лихва от 980 лева, като в претендираното обезщетение е включена и законна лихва от 5 886,88 лева. Общата стойност на претендираните в тази хипотеза преки вреди, произтичащи от отменения АУПДВ с изх. № 01-2600/670 от 14.11.2019 г. е 26 698.21 лева като те са настъпили за ищеца в периода от 24.07.2020 година до 30.07.2024 година.

3. Алтернативно в случай, че ДФ „Земеделие“ докаже в хода на процеса, че изплатената на 27.07.2023 г. сума по банкова сметка на дружеството ищец, в размер на 20 286.62 лева, е част от недължимо платената сума към него по отменения АУПДВ, ищецът претендира обезщетение за преки вреди по настоящия иск, в размер на 6 412 лева, настъпили за периода от 24.07.2020 година до 30.07.2024 г. като част от недължимо възстановена стойност на главница /върната субсидия/ по отменения АУПДВ, с която е намаляло имуществото на ищеца за периода от 24.07.2020 година до 30.07.2024 година при хипотезата на 76, ал. 2 ЗЗД /подробно изложена в исковата молба/.

4. В случай, че в хода на процеса безспорно се установят частично възстановени суми от страна на ДФ „Земеделие“ към ищеца по повод отменен АУПДВ, при конкретно заявено основание за връщането им, ищецът претендира обезщетение за вреди по настоящия иск в размер на 6 391,64 лева като счита, че вредите са настъпили за него в периода от 24.07.2020 година до 30.07.2024 година.

С разпореждане от 05.09.2024 г. производството по иска е оставено отново без движение поради констатирани нередовности.

С молба от 16.09.2024 г. адвокат Х. е направила следните уточнения:

По т. 1 от разпореждане 05.09.2024 година, е уточнено, че ищецът е върнал паричната сума, установена като публична държавно вземане с АУПДВ № 01-2600/670 от 14.11.2019 година на дата 24.07.2020 г., за което е представено платежно нареждане с № 20200724029970037235 от 24.07.2020 г.

По т. 2 от разпореждане от 05.09.2024 г., е уточнено, че посочената в т. 3 от разпореждането сума в размер на 6 412 лева, се претендира от ищеца като обезщетение за преки вреди, вследствие на невъзстановена от страна на ответника към ищеца част от главница от общо дължимата такава в размер на 19 325.58 лева. Претенцията на „Ребел“ ЕООД за обезщетение за преки вреди по тази точка в размер на 6 412 лева, произтича от следните факти и обстоятелства: На 27.07.2023 година ДФ „Земеделие“ е направил превод по банкова сметка на „Ребел“ ЕООД на сума в общ размер на 20 286.62 лева при основание „субсидии от ДФЗ на клиенти“. Към момента ДФ „Земеделие“ твърди, че с това плащане е покрил дължимата сума към „Ребел“ ЕООД по повод отменения АУПДВ с изх. № 01-2600/670 от 14.11.2019 г., но основанието за извършения превод не установява данни за тези твърдения на ответника. Основанието на превода е „субсидии от ДФЗ на клиенти“. Към 27.07.2023 година във връзка с отменения АУПДВ, ДФ „Земеделие“ е следвало да възстанови на „Ребел“ ЕООД сума в размер на 19 325,58 лева, представляваща недължимо платена главница по отменения АУПДВ, сума в размер на 980,99 лева, представляваща законна лихва, платена във връзка с отменения АУПДВ, както и лихва върху сбора от двете горни суми равна на 6 391 лева.

На 27.07.2023 г. ДФ „Земеделие“ е превел по банкова сметка на „Ребел“ ЕООД сума в размер на 20 286,62 лева, за който превод твърди, че покрива задълженията му към ищеца във връзка с отменения АУПДВ, но извършеното плащане няма конкретно ясно основание, което да потвърди сума в размер на 19 325,58 лева, представляваща недължимо платена главница по отменения АУПДВ, сума в размер на 980,99 лева, представляваща законна лихва, платена във

връзка с отменения АУПДВ, както и лихва върху сбора от двете горни суми равна на 6 391 лева. На 27.07.2023 г. ДФ „Земеделие“ е превел по банкова сметка на „Ребел“ ЕООД сума в размер на 20 286,62 лева, за който превод твърди, че покрива задълженията му към ищеца, във връзка с отменения АУПДВ, но извършеното плащане няма конкретно ясно основание, което да потвърди. По т. 3 от разпореждане от 05.09.2024 г., е уточнено, че посочената в т. 4 от молбата сума в размер на 6391,64 лева, представлява обезщетение под формата на лихва за несвоевременно заплатени задължения от страна на ответника към ищеца по повод отменения АУПДВ /в хипотеза, че в хода на процеса се установи конкретно основание в банковия превод на ДФ „Земеделие“ от 27.07.2023 година за извършеното плащане и визирана в него поредност на погасените задължения/. Размерът на главницата върху която се претендират тези лихви е 20 306.57 лева, представляваща сбор от следните суми: 19 325.58 лева, платена главница от „Ребел“ ЕООД във връзка с АУПДВ с изх. № 01- 2600/670 от 14.11.2019 година и 980 лева, платени лихви от ищеца във връзка със същия АУПДВ.

С определение от 18.09.2024 г. съдът е прекратил производството по разглеждането на иска, като е намерил, че същият не е отстранил констатираните нередовности.

С определение от 04.12.2024 г. ВАС, по частна касационна жалба на ищеца е отменил, актът на АССГ и е върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

С разпореждане от 06.12.2024 г., съдът отново е оставил производството по иска без движение.

С молба от 13.01.2025 г., адвокат Х. е направила следните уточнения:

1. Точният размер на иска по основно представения иск е 26 698,21 лева /двадесет и шест хиляди шестстотин деветдесет и осем лева и двадесет и една стотинки/. Основанието, на което се предявява исковата претенция е чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ по повод настъпили преки вреди за ищеца във връзка с невъзстановени от страна на ответника парични суми по отменен АУПДВ с изх. № 01-2600/670 от 14.11.2019 година. Твърдените вреди, произтичат и са вследствие на конкретен административен акт, който е бил отменен по съдебен ред. Административният акт е постановен от страна на ДФ „Земеделие“, а именно: АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 година. След неговата отмяна, ищецът е отправил покана до ДФ „Земеделие“ за възстановяване на недължимо платени суми /върнати субсидии/, във връзка с отменения АУПДВ, както и за заплащане на законна лихва върху тези недължимо платени суми, която не е била уважена. Размерът на иска от 26 698.21 лева съставлява следните суми: Изплатена от ищеца и невъзстановена от ответника, главница по отменения АУПДВ в размер на 19 325,58 лева, ведно с изплатена и невъзстановена законна лихва по отм. АУПДВ в размер на 980.99 лева, ведно със сумата от 5 886,88 лева, претендирала от ищеца като законна лихва върху общия размер на горепосочената невъзстановена сума от стана на ответника във вр. с отм. АУПДВ. Именно с тяхната стойност е намаляло имуществото на ищеца вследствие изпълнението на незаконосъобразния и отменен АУПДВ.

2. Основанието, на което се претендира обезщетението по т. 1 /включващо сумата от 19 325.58 лева /платена и невъзстановена главница по отм. АУПДВ/, наред сумата от 980.99 лева /платена и невъзстановена лихва, начислена по отм. АУПДВ/, наред с размера на законната лихва върху тези две суми от 5 886,88 лева - е невъзстановени от ответника парични суми по отменения АУПДВ.

3. Алтернативно на основния иск в случай, че ДФ „Земеделие“ докаже в хода на процеса, че е възстановил на дружеството към дата 27.07.2023 г. претендираното по отменения АУПДВ, ищецът претендира обезщетение за преки вреди по настоящия иск, в размер на 6 412 лева като част от недължимо платена главница /върната субсидия/ по отменения АУПДВ, с която е намаляло имуществото на ищеца за периода от 24.07.2020 година до 30.07.2024 година при хипотезата на 76, ал. 2 ЗЗД /подробно изложена в исковата молба/. Основанието за претенцията

по тази част от иска в размер на 6 412 лева, е недължимо платена част от главница, която е невъзстановена от ответника по отменения АУПДВ.

4. В случай, че в хода на процеса безспорно се установят частично възстановени суми от страна на ДФ „Земеделие“ към дата 27.07.2023 година по повод отм. АУПДВ, ищецът претендира обезщетение за вреди по настоящия иск в размер на 6 391,64 лева при основание поискана и невъзстановена законна лихва върху сумата платена по отменения АУПДВ.

От пълномощника на ответника е постъпил писмен отговор от 06.02.2025 г. В него се твърди, че въпреки многократното оставяне на исковата претенция без движение, същата е нередовна, защото

Твърди се, че не е ясно как е формирана сумата в размер на 26 698,21 лв., претендирана като обезщетение за причинени вреди от незаконосъобразен административен акт - АУПДВ с изх. № 01-2600/670 от 14.11.2019 г. От исковата молба обаче не става ясно за какъв период от време е изчислена въпросната лихва.

На следващо място, ответникът счита, че алтернативно предявените искове съответно за сумата от 6 412 лв. и 6 391 лв. нямат никакво правно или фактическо основание и почиват изцяло на напълно необосновани от настоящата фактическа обстановка предположения. Така според изложеното в исковата молба, за да мотивира въпросните претенции, ищецът е допуснал, че със преведената на 27.07.2023 г. сума в размер на 20 286,62 лв., ДФ „Земеделие“ му е възстановил част от главница в размер на 13 894,36 лв. и лихва (отново неясно за какъв период) в размер 6 391 лв. Това предположение ищецът основа с правната норма на чл. 76, ал. 2 от З., където е уреден реда за посяване на задължението, когато плащането е частично.

Алтернативно се сочи, че претенцията е неоснователна. Твърди се, че ищецът не представя никакви доказателства, които да показват, че преведената от ДФ „Земеделие“ сума в размер на 20 286,62 лева на 27.07.2023 г., не представлява цялостно възстановяване на принудително събраната от НАП на 24.07.2020 г. сума по АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г.

Към отговора е приложена Справка, съставена от Заместник-директор на ТД на НАП, [населено място] за събрани суми от принудително събиране за периода 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г., на 24.07.2020 г. по АУПДВ с № 01-2600/670 #14 от 14.11.2019 г. са събрани 19 325,58 лв. – главница и 960,99 лв. - и лихва.

Излагат се доводи за това, че ДФЗ е възстановил в цялост принудително събраните от ТД на НАП, [населено място] суми по отменения АУПДВ, които включват 19 325,58 лв. главница и 960,99 лв. лихви за забава. Като доказателство, че въпросната сума представлява именно плащане направено във връзка с отменения АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г. е представена Докладна записка с вх. № 03-0416/3471 от 20.07.2023 г. от Дирекция „Финансова“ до изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която се иска разрешение за възстановяване на надсъбрани суми от задължени лица. В т. 2 от документа изрично е посочено, че сумата от 20 286,62 лв. подлежи на възстановяване, във връзка с отменения, с окончателно решение № 5606 от 30.05.2023 г. на ВАС, АУПДВ с изх. № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г., издаден на „Ребел“ ЕООД. Представен е и, отчет № 33 за статуса на плащания чрез СЕБРА за счетоводна дата 27.07.2023 г., издаден от Българска народна банка.

Ответникът намира направеното предположение от ищеца за включени лихви покриващи отговорността за причинени вреди от отмененият акт, за неоснователно, защото не става ясно за какъв период са начислени въпросните претендирани лихви в размер на 5 886,88 лв. Не е конкретизирано, дали това е периода от принудителното събиране на сумата по АУПДВ № 01-2600/670 от 14.11.2019 г. на 24.07.2020 г. до нейното връщане в цялост на 27.07.2023 г. или както е отбелязано в ИМ е до датата на подаване на поканата за доброволно плащане от „Ребел“

ЕООД до ДФ „Земеделие“ на 03.07.2023 г.

По отношение на момента, от който може да се претендират определените от ищеца като преки имуществени вреди, според ответника приложение следва да намери т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. По делото няма данни, че допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на АУПДВ е било оспорено и спряно по съответния ред и следователно извършеното в случая принудително събиране на сумата от органите на ТД на НАП С. на 24.07.2020 г. се явява законосъобразно до датата на постановяването на Решение № 5606/30.05.2023 г. по ад. д. № 7904/2021 г. на ВАС.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, не се представлява. От адвокат Х. са представени писмени съображения по съществото на спора. Претендира присъждане на направените в хода на настоящето производство разноски.

Ответникът – Държавен фонд „Земеделие“, се представлява от юрисконсулт М., който оспорва исковата молба, по аргументи посочени в отговора на исковата молба. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки, в които в допълнение към изтъкнатите в писмения отговор доводи се сочи, че ищецът може да претендира за обезщетение за вреди само за периода от 30.05.2023 г. до 27.07.2023 г., през който период е налице отменен административен акт. Това е така, защото до момента на отмяната на административният с окончателното решение на ВАС, същият като властническо волеизявление на административен орган се ползва с презумпцията за законност и дотогава, до когато съдът не го отмени като незаконосъобразен той не може да бъде основание за причиняване на вреди. Едва установяването на незаконосъобразността на акта би било предпоставка за възможност жалбоподател да търси вреди.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за частична основателност на предявените искове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че от Заместник-изпълнителния директор на ДФЗ е издал АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 година, с който за „Ребел“ ЕООД е установено публично държавно вземане в размер на 19 325,58 лв. С решение № 3696 от 08.06.2021 г., по административно дело № 253/2020 г., на АССГ, Трето отделение, 75 състав административният акт е отменен. ВАС, Осмо отделение, с окончателно решение № 5606/30.05.2023 г. е оставил в сила решението на първоинстанционния съд.

С покана за възстановяване на недължимо платени суми регистрирана в ДФЗ с вх. № 01-2600/670 от 03.07.2023 г., „Ребел“ ЕООД е поискало ДФЗ да му изплати сумата от 19 325,58 лв. – главница, 980,99 лв. – лихва, изчислена от публичния изпълнител за периода 27.01.2020 г. до 24.07.2020 г., 5 886,88 лв., лихва върху сумата от 19 325,58 лв. за периода 24.07.2020 г., до датата на отправяне на поканата и сумата от 4050 лв. – разноски за двете съдебни инстанции.

Видно от извлечение от сметката на „Ребел“ ЕООД, приложено към исковата молба, с платежно нареждане от 31.07.2023 г. ДФЗ е превел на дружеството сумата от 20 286,62 лв. Като правно основание е посочено „субсидии от ДФЗ на клиенти, постъпила субсидия ДФЗ”.

Във връзка с дадените от съда указания, ищецът е представил платежно нареждане от 24.07.2020 г., с което по сметка на ТД на НАП, е преведена сумата от 20 306,57 лв., с посочено основание ИД 20090208 от 2020 г.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

По допустимостта на иска: искът е допустим. Независимо от резервите на настоящия съдебен състав по отношение на редовността на исковата молба, следва да се приеме, че тя е редовна, така, както е посочено в определение на ВАС, Трето отделение № 13184/04.12.2024 г. Искът е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е **частично основателен**.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите

на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – от надлежен орган приДФЗ е издаден АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г., с който за „Ребел“ ЕООД са установени публични задължения в размер на 19 325,58 лв., събрани принудително на 24.07.2020 г. от ТД на НАП, [населено място], ведно начислената лихва от публичният изпълнител при в размер на 960,99 лв.

Доказана е (без да е спорна) втората предпоставка – процесния АУПДВ е отменен с Решение № 5606/30.05.2023 г. по ад. д. № 7904/2021 г. на ВАС.

Според настоящия съдебен състав в разглеждания казус са налице и третата и четвъртата предпоставки за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, но размерът на претенцията не би могъл да бъде, определен така както е посочено в исковата молба, по следните съображения.

В разглеждания казус, ищецът твърди, че настъпилите вреди са преки и се изразяват в парични средства, с които е намаляло имуществото на ищеца във връзка с издадения АУПДВ, който вследствие на съдебния контрол е отменен. Обезщетението, което се претендира във връзка с настъпилите преки вреди е в общ размер на 26 698,21 лева, което представлява върната от „Ребел“ ЕООД сума по субсидия във връзка с издадения АУПДВ. Тази сума до момента на подаване на исковата молба не е възстановена от страна на ДФ „Земеделие“ и се претендира като обезщетение за вреди по настоящия иск. Тя съставлява сума в размер на 19 325,58 лева /главница по отм. АУПДВ/, наред със заплатената от „Ребел“ ЕООД законна лихва от 980 лева, като в претендираното обезщетение е включена и законна лихва от 5 886,88 лева. Общата стойност на претендираните в тази хипотеза преки вреди, произтичащи от отменения АУПДВ с изх. № 01-2600/670 от 14.11.2019 г. е 26 698,21 лева като те са настъпили за ищеца в периода от 24.07.2020 година до 30.07.2024 г.

Установените в хода на съдебното производство обстоятелства, не дават възможност да се приеме, че вследствие на издадения АУПДВ, отменен от съда, „Ребел“ ЕООД е претърпяло имуществени вреди в размер на 19 325,58 лв. - главница по отменения АУПДВ и лихва от 980 лева.

Вярно е, че на 24.07.2020 г. „Ребел“ ЕООД е превело по сметка на ТД на НАП, е преведена сумата от 20 306,57 лв., с посочено основание ИД 20090208 от 2020 г.

Видно обаче, от представената от ответника и неоспорена справка, съставена от Заместник-директор на ТД на НАП, [населено място] от „Ребел“ ЕООД принудително са събрани суми за периода 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г., по АУПДВ с № 01-2600/670 #14 от 14.11.2019 г. в размер на 19 325,58 лв. – главница и 960,99 лв. - и лихва. В посочената справка фигурират и други суми, принудително събрани от дружеството през визирания период, между които и сумата от 980,99 лв. Като изпълнително основание за събирането на тази сума и на сумата от 48148,72 лв. е посочен АУПДВ/Финансова корекция № 01-2600/4509/06.03.2020 г. За този административен акт няма нито данни, нито наведени твърдения, че е бил обжалван и че има някакво отношение към настоящия спор.

Във връзка с изложеното съдът намира, че преките щети за ищеца, изразяващи се в намаляването на имущество му от незаконосъобразния АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г. са в общ размер на 20 286,57 лв. (19 325,58 лв. – главница и 960,99 лв. - и лихва).

Съдът намира, че тези вреди са били репарирани от ответника след окончателната отмяна на процесния АУПДВ с Решение № 5606/30.05.2023 г. по ад. д. № 7904/2021 г. на ВАС. С платежно нареждане от 31.07.2023 г. ДФЗ е превел на дружеството сумата от 20 286,62 лв.

Като неоснователно следва да се приеме твърдението, че възстановената сума не представлява плащане, във връзка с отмяната на АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г. Вярно е, че в платежното нареждане, като основание за превода е посочено „субсидии от ДФЗ на клиенти/постъпила субсидия от ДФ Земеделие“. Но видно от цитираната по-горе и неоспорена докладна записка с вх. № 03-0416/3471 от 20.07.2023 г., съставена от Дирекция „Финансова“ на ДФЗ до изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, е поискано разрешение за възстановяване на надсъбрани суми от задължени лица. В т. 2 от документа изрично е посочено, че сумата от 20 286,62 лв. подлежи на възстановяване, във връзка с отменения, с окончателно решение № 5606 от 30.05.2023 г. на ВАС, АУПДВ с изх. № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г., издаден на „Ребел“ ЕООД.

Ищецът не твърди, че към момента, когато му е възстановена посочена сума, ответникът е имал други задължения към него, поради което следва да се приеме, че сумата представлява пълно репариране на платените от „Ребел“ ЕООД парични средства (главница и лихви), във връзка издадения АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г., т.е. искането за присъждането е неоснователно.

По отношение на останалите претенции, предявени в условията на алтернативност, настоящият съдебен състав намира, че следва да съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно гр.д. № 3/2004 г., съгласно което при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят

унищожаемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им.

Тоест в разглеждания казус, ищецът би имал основание да претендира:

1. Обезщетение за понесени преки вреди от незаконосъобразния акт – парични средства, с които е намаляло имуществото му и

2. Обезщетение за забава, под формата на лихва, върху сумата с която е намаляло имуществото му, от момента на влизане в сила на решението, отменящо АУПДВ до момента на окончателното изплащане на сумата, с която е намаляло имуществото на дружеството.

Както беше посочено по-горе ответникът е възстановил на „Ребел“ ЕООД, понесените от него преки имуществени вреди на 31.07.2023 г., поради което съгласно цитираното ТР на ВКС, ищецът ще има право на обезщетение под формата на лихва единствено за периода от 30.05.2023 г. (датата на решението на ВАС) до 31.07.2023 г. (датата на възстановяването на сумите по АУПДВ).

В исковата молба и в уточняващите молби не се претендира лихва за този конкретен период, а се претендира лихва, за по-дълъг период (от 24.07.2020 г. до 30.07.2024 г.), поради което следва да се приеме, че периодът от 30.05.2023 г. до 31.07.2023 г. е включен в петитума. Ответникът не твърди и не представя доказателства, че извън платената на 31.07.2023 г. сума е заплащал други суми на „Ребел“ ЕООД. По тази причина следва да се приеме, че ДФЗ следва да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение под формата на лихва, върху сумата от 20 286,57 лв. (19 325,58 лв. – главница и 960,99 лв. - и лихва). Размерът на това обезщетение може да бъде служебно изчислен с помощта на приложението calculator.bg и същото е в размер **на 435,12 лв.**

По отношение на останалите претенции съдът намира следното.

Съдът намира за неоснователно искането за присъждане на сумата от 5 886,88 лева, дефинирана в исковата молба като законна лихва.

Следва да се вземе предвид от една страна, че не е уточнено, въпреки дадените от съда указания, върху каква главница и за какъв период се претендира тази сума. От друга страна, ответникът не може да се счита за задължен за лихви, извън посочения по-горе период, съгласно задължителния характер на тълкувателното решение на ВКС.

Неоснователни са и алтернативните претенции по т. 3 и т. 4 от исковата молба.

В т. 3 ищецът претендира, че в случай, че ДФ „Земеделие“ докаже, че е възстановил на дружеството към дата 27.07.2023 г. претендираното по отменения АУПДВ, ищецът претендира обезщетение за преки вреди по настоящия иск, в размер на 6 412 лева, като част от недължимо платена главница /върнатата субсидия/ по отменения АУПДВ, с която е намаляло имуществото на ищеца за периода от 24.07.2020 година до 30.07.2024 година при хипотезата на 76, ал. 2 от ЗЗД.

Независимо от обстоятелството, че ищецът отново не уточни, точния характер на тази претенция, въпреки дадените от съда указания, следва да се приеме, че тя се явява претенция за част от главницата. Ищецът счита, че за периода от 24.07.2020 г. до 30.07.2024 г. му се дължи лихва и поради разпоредбата на чл. 76, ал. 2 от ЗЗД, тази лихва му е била платена, вместо част от главницата с платежното нареждане от 31.07.2023 г.

В т. 4 ищецът посочва, че в случай, че в хода на процеса безспорно се установят частично възстановени суми от страна на ДФ „Земеделие“ към дата 27.07.2023 г., във

връзка с отменения АУПДВ, ищецът претендира обезщетение за вреди по настоящия иск в размер на 6 391,64 лева при основание поискана и невъзстановена законна лихва върху сумата платена по отменения АУПДВ.

Както беше посочено по-горе, ответникът не може да се счита за задължен за заплащането на каквито и да е лихви, извън посочения по-горе период, съгласно задължителния характер на тълкувателното решение на ВКС.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателни са претенциите на ищеца и на ответника за присъждане на сторените в производството разноски, които следва да бъдат определени съразмерно на отхвърлената и уважената част от иска.

Неоснователно е искането, за присъждане на сумата от 150 лв., държавна такса, платена за обжалването на съда от 18.09.2024 г. В случая не е налице хипотезата на чл. 226, ал. 3 от АПК. Производството по оспорване на определенията по реда на чл. 229 и следващите от АПК е различно от производството по касационното оспорване на решенията на първоинстанционните административни съдилища. Направените в хода на това обжалване разноски е следвало да бъдат претендирани със самата частна жалба и да бъдат присъдени от ВАС с окончателното определение от 04.12.2024 г.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Държавен Фонд „Земеделие“ да заплати на „Ребел“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] сума в размер на **435,12 лв.** (четирисотин тридесет и пет лева и 12 стотинки), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменен АУПДВ № 01- 2600/670 от 14.11.2019 г., под форма на законна лихва върху сумата от 20 286,57 лв. за периода от 30.05.2023 г. до 31.07.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска във всички останали части.

ОСЪЖДА Държавен Фонд „Земеделие“ да заплати на „Ребел“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, [бр. 14 от 2025 г.](#)), сума в размер на 425 (четирисотин двадесет и пет) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение, в минимален размер, съгласно посочената норма и държавна такса в размер на 25 лв.

ОСЪЖДА Държавен Фонд „Земеделие“ да заплати на „Ребел“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, сума в размер на **230** (двеста и тридесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.